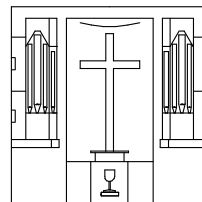

Aldott húsvéti ünnepet kívánunk minden kedves Olvasónknak!

TES⁺VÉREK

a Budapest József utcai Baptista Gyülekezet lapja

XV. évfolyam 3. szám

2005. március

Az én országom nem e világból való

Jn 18: 33-38; 19: 9-11a

– részletek a 2005. január 2, délelőtti
igehirdetésből –

Jézus személyében a világ Ura jogos hatalmától nem megfosztva, hanem arról önként lemondva, önmagát kiszolgáltatva áll igencsak korlátozott földi hatalmukban pöffeszkedő és azt féltő vádoló elött. Emek félre akarják állítani Őt, aki a mindenség Ura. A helytartó szeretne kimaradni ebből az egész ügyből, hiszen személyesen győződik meg arról, hogy egy ártatlan személy fölött akarják kikényszeríteni belőle a halálos ítélet kimondását. – „Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja: mert ha valaki magát királlyá teszi, ellene mond a császárnak!” – kiabálják néhányan, amikor hezitál a döntés meghozatalánál.

Jézus soha semmi jelét nem adta annak, hogy földi hatalomra törne. Soha nem vett igénybe világi eszközöket és módszereket ahhoz, hogy híveket szerezzen. Sőt szinte „álljt” parancsolt a hirtelen felindulásból követésére szegődőknek. Neki nem volt és ma sincs szüksége látványos rajongókra, csupán szájjal dicshimnusz zengő, haszonleső talpnyalókra. Az Ő hatalma és dicsősége öröktől fogva van, és örökre fennáll.

Pilátusnak a királyságára vonatkozó faggatózására röviden így felel: „Az én országom nem e világból való – Pilátus, attól nem kell tartanod se neked, se ezeknek a hangoskodó zsidóknak, hogy újabb szerep-

lő indul a ti kicsinyes hatalmi játékokba; hogy újabb frontot kell nyitni ebben az amúgy is megosztott világban. A vádlott nem evilágból való, így törekvése és eszközei is egészen másak. Ti mind nagyobb befolyásra törtök, Ő letette a legnagyobb hatalmat is, amivel csak rendelkezhet valaki ezen a világon. Ti megragadtok minden eszközt, még a jog szerint vitathatóakat is, hogy biztosítsátok magatoknak az elsőbbséget, Ő meg szolgálni jött, és főleg azért,

hogy végül magára vegye az ilyen hozzatok hasonló hatalmi kábulatban lévő bűnterhet is.”

„Az én országom nem e világból való” – mondja Jézus, majd így folytatja: „Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálom harcolnának értem, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való.” – Akik

csak földi távlatokat látnak, azok földi eszközökkel élnek. A hit nélkül élő ember – mivel csak a koporsóig lát – itt, a földi életben akar bebiztosítani magának mindent, ami gyönyörűséget, örömet és boldogságot jelent számára. Nincs magasabb rendű célja, mint a legtöbbet kihozni ebből a földi életből önmaga és szerettei számára. Az már részletkérdés, hogy kinek mi jelent itt örömet: Ízlés, temperamentum, nevelte-

tés és ki tudja még, mi minden befolyásolja azt, hogy valaki a világot Isten nélkül is megjobbíthatónak vélő humanista lesz-e, vagy zsarnok. A társadalmi együttélés szempontjából persze nem közömbös a dolog, de mindkét hozzáállás ugyanabból a forrásból ered: a megromlott emberi természetből.

Akik viszont befogadtuk Jézust, azok polgárai lettünk annak a másik honnak, ahonnan újjászületett természetünk ered, s ezzel új, örökkévaló távlatokat nyertünk. Nincs sietnivalónk abban a tekintetben, hogy minden gyönyört, minden befolyást itt megragadjunk, hiszen végső reménységünk nem e földi léthez, annak kétes kimenetelű kicsinyes harcaihoz kötődik, hanem egy régen kivívott, és minden földi siker fölött álló megkérdőjelezhetetlen dicsőséges győzelemhez. El tudjuk-e mondani hittel: Történhet velem bármi, életem el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben? Bár most még e világban élek, ahol rengeteg emberi érdek és hatalomvágy feszül egymásnak, de valójában nem ezek véletlenszerű eredője lökdösi életemet egyik végétől a másikba, hanem Isten biztos keze tartja sorsomat, s mindenek fölött az Ő hatalma őríz hit által az üdvösségre.

Pilátus kezdetben még úgy gondolta, hogy pozíciójánál fogva befolyásolhatja a per kimenetelét: „Nékem nem felelsz, akinek hatalma van arra, hogy megfeszítsen, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsásson?” – veti Jézus szemére hallgatását. Jézus ekkor így szól: „Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked...” Jézus tudta, hogy halál lesz a vége ennek az egész hercehurcának, de nem tért le az útról, amit vállalt, és nem vesztette el bizalmát Atyjában. Amikor néhány órával korábban Péter a tőle megszokott heveséssel lecsapta az egyik szolgáló fülét, Jézus így szólt: „...azt gondolod, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet? De miképpen teljesednének be akkor az írások, hogy ennek így kell történnie?”

Jézus tisztában volt azzal, hogy küldetése csak önmegtagadással valósítható meg.

Az angyalseregek igénybevétele – bár teljesen jogszerű lett volna részéről – végeredményben küldetése feladásához vezetett volna.

Mesterüket az önmegtagadásban is követő hívőkről sokszor azt gondolják a hitelenek, hogy birkák: se önmagukhoz való eszük, se merszük nincs megtenni bármit is saját érdekükben. Valójában a hívők legalább egyfelől több dimenzióban gondolkodnak, és ezért más az értékrendjük, más a viszonyítási pontjuk.

Hitünk, kötődésünk erőteljesen befolyásolja azt, hogy milyen eszközöket veszünk igénybe. Pl: Ha egy hitetlen munkatársunk mondja azt, hogy protekció nélkül nem lehet jutni ma semmire, akkor még elnéhetnénk neki (bár a bizonyágtételre lehetőség nyílhat ilyenkor is), de ha ugyanezt mi, hívők egymás között kezdjük mondogatni, sőt beengedjük gyülekezeti gyakorlatunkba is, akkor a hitünkkel valami nincs rendjén.

Egy ügy előmenetelét számos finom ráhatással segíthetjük: kedvesség a titkárnőnek, aki hasznos információkat adhat; valamit elintézzünk a hivatalnoknak, akitől függhet egy határidő; egy kacérabb ruhadarab a hölgyeken vizsga vagy üzleti tárgyalás alkalmával, ahol férfi partnertől függ a dolgok kimenetele; egy szolid kis boríték, amikor várat magára a döntés (Lásd Pál és Félix esetét); stb. Óriási kísértés az erőszakos fellépés is, mint életstílus átvétele a világtól. De soha nem tehetjük magunkévá azt a szemléletet, hogy fel kell vennünk a kesztyűt, ami egyébként igen megtevesztő gondolat, hiszen az indok úgy szól, hogy „egyébként nem vesznek komolyan minket”. – Krisztust komolyan vette mindenki?

Be kell látnunk, hogy bizonyos irányokba el se indulnánk, ha kizárólag az a vágy vezérelne minket, mint Mózeszt: „Ha a Te orcád nem jár előttünk, ne vigyél ki innen minket!” – Mi mindenbe belebonyolódunk mi a kishitűségünk miatt! Istenbe vetett hitünk fokmérője az is, ahogy viszonyulunk életünk eseményeihez, sorsunkhoz, ránk ható külső emberi befolyásokhoz... Valószínű, ha tehetnénk, mi számos esetben

másképpen alakítanánk életünk körülményeit: Kihagynánk a nehézségeket, a betegségeket, különféle egyéb nyomorúságot; elkerülnénk bizonyos emberekkel való találkozást; stb. A földieknek, a láthatóknak minden hatalmuk, minden befolyásuk – úgy időben, mint hatásaiban – csak addig terjedhet az életünkre nézve, ameddig az felülről adatik nekik.

Ki ne ismerné a Róm 8:28-at: *„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál...”* Amilyen mértékben erősödik ez ígértbe vett hitünk, olyan mértékben tisztítjuk meg életünket minden kétes eszköztől, minden megalkuvástól. E hit, és az Istenünkbe vetett bizalom tesz képesekké arra, hogy – ha mások javának, üdvösségének munkálása időnként úgy kívánja – lemondjunk a nekünk jogosan kijáró dolgokról is. Mennyei Atyánk pedig hatalmas arra, hogy az így keletkezett esetleges hiányunkat belátása szerint gazdagon pótolja.

Mózesről jegyzi fel a Zsidókhoz írt levél szerzője: *„Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától, hanem kitarthatott, mint aki látja a láthatatlant.”* (Zsid 11:27) – Ez a hit és meggyőződés formálja át a mi gondolkodásunkat is, és segít lecserélni eszköztárunkat. Pál ezt írja a korinthusiaknak: *„Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk; hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek...”* (2 Kor 10: 3-4) Nekünk sok minden nem áll hatalmunkban. E miatt gyakran a tehetetlenség dühe vagy keserősége vesz erőt rajtunk. Máskor meg, ha csak egy kicsi esély is mutatkozik arra, hogy egy kellemetlenséget elkerüljünk, mindent megmozgatunk, hogy kibújjunk a nekünk adatott teher alól.

Legyen erőforrásunk Jézus irántuk való szeretetéből fakadó önmegtagadása és kitartása. Vallomása hassa át egész gondolkodásunkat, formálja döntéseinket, legyen az elsődleges szempont, amikor megválogatjuk rövidtávú céljainkat és hozzá eszközeinket: Az én országom nem e világból való, és hatalma is csak annyi van rajtam, amit Isten megenged.

SÓLYOM ATTILA

A fundamentumra vagytok építve

1 Kor 3:12-13

– az ökumenikus imahét keretében,
2005. január 19-én gyülekezetünkben
elhangzott igehirdetés –

Keresztyén gyülekezet, kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Az előző napok témái az alapozásról szóltak, majd a növekedésről, melyet az Isten ad. Tegnap az igazi alapról hallhattunk igehirdetést. Ma pedig a falak jönnek.

Azt hiszem, mindjárt az elején érdemes tisztázni a fogalmat, mit jelent számunkra a fal? – Egy olyan építmény, amellyel körbezárhatunk valamit, vagy kizárhatunk valakit. Amellyel óvhatjuk értékeinket, de amellyel el is választhatjuk magunkat egymástól. A fal az, amelyet először észrevesz az ember, amelynek nekimegy, amelyen áthaladhat, ha nyitott rajta a kapu. De a fal az az eszköz is, amely mögé vonulva, tetejéről jól nyakon önthetjük az alatta állókat. Lehet egyszerű, és díszes. Unalmas és hírközlő. Persze a hírek mindig a fal tulajdonosán múlnak, mert vagy ő tesz rá olyat, amivel egyetért, vagy nem érdekli a dolog és bérbe adja a területet másnak, ezzel persze kiszolgáltatva magát a neki nem tetssző dolgoknak is.

Nézzük a falépítési szokásainkat! Az anyag használatot, az elhelyezést. Építésénél mindig az a gondolat jár fejünkben, hogy erős legyen, hogy megvédje a belül állókat mindentől. Ma már sok korszerű anyag közül választhatunk, amelyek első látásra drágák, de hosszú távon azok a legjobbak. Mivel mi egyszerre mást is akarunk, nem mindig a legjobb anyagokat használjuk fel a fal építésénél. Ezért van az, hogy később derül ki, még a szigetelés is hiányzik, vagy meg kell erősíteni az építményünket, hogy a rá helyezett terhet elbírja. És azt hiszem, lassan meg is érkezünk a mondanivaló lényegéhez. Úgy, ahogy az építkezések idején nagy gondot kell fordítani az alapra, a falak is nagyon fontosak, nehogy a védelmi eszközből egy természeti katasztrófa idején

gyilkos kötörmelék váljon, mely maga alá temeti a bent tartózkodókat.

Nagyon fontos ezért tehát a tervezés is. Miből legyen, mennyi időre építjük, mi az igazi célja az építménynek. Kit hívunk segítségül az építkezés idején.

Gyermekkorom egyik visszatérő élménye, amikor folyton, minden nyáron időt és pénz nem kímélve építkeztünk. Nagyrészt a vásárnapok idején is. Olykor meg-megbújva az épület falai közt, hogy ne lássanak meg az emberek, amikor ők templomba igyekeznek. Általában a vásárnapot követő héten, jó esetben mindjárt kiderült, hogy az áldás nélküli vásárnapi munka hiábavaló volt. Valami kimaradt, valami gyengébb lett, majd sokszor többbe került a kijavítása, mintha jobban, máskor lett volna elkészítve. Aztán egy idő után, amikor az addig hagyományosan vallásos családunk a külső mázt, a farizeusságot, a szokásokat bűnbánattal lemosva megújult, eltűntek a vásárnapi munkák, és áldás költözött a rendes idő alatt elvégzett tevékenységekre is. Azért meséltem el ezt a történetet, hogy lássuk a háttérrel is, amire szükségünk van a fal építésénél. Olvashatjuk a Bibliában: „...*Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők!*...” (Zsolt 127:1)

Ezen a héten az ökumené jegyében ültünk le egymás mellé, és próbálkoztunk – több-kevesebb sikerrel – saját erős falaink mögül kedvesen kikandikálva rámosolyogni keresztyén testvérünkre. Sokszor alig várva, hogy az idő elteljen, hogy kényelmesen elnyújtózhassunk saját felekezetünk, egyházunk, esetleg énünk falai védelmében. Néha azt gondolom, hogy saját falaink lesznek a szomorú emlékműveink, amelyeket érdeklődve és értetlenül kutatnak majd több száz évvel későbbi régészek. Nehezen fogják tudni értelmezni Krisztus egyházának sokszínűségét, tagoltságát, de az azonos alap talán kiindulópont és megoldás is lehet majd nekik is.

Sajnos ma már tudjuk és el is ismerjük, hogy az egyháztörténet nem minden motívuma volt Krisztus nevében végre-

hajtott cselekedet, de azt hiszem, hogy ezeknek a januári heteknek is az a lényege, hogyha erre már rájöttünk, akkor változtassunk rajta. Bontsuk le falainkat egymás felé, vagy nyissuk ki kapuinkat, ablakainkat, hogy friss levegő üdítse fel berögződött, sokszor csak vallási tételekhez végletekig ragaszkodó gondolkodásunkat. Keressük azt a közös nevezőt, amelytől talán a legjobban eltávolodtunk. Azt a Krisztust, akiben egymás testvérei lehetünk, aki egyformán éltet minket, aki megújíthat bennünket. Azt hiszem az ökumenének is az a lényege, hogy Krisztusban találjuk meg egymást, hiszen a hittételeinket nem akarjuk feladni. Közös nyilatkozatokat adunk ki, de a falak megmaradnak. Olyan ez, mint amikor a vitézek kirohannak a várból, hadakoznak míg el nem fáradtak, aztán visszamenekülnek a biztonságot adó várfalak mögé. Talán mi is ilyenek vagyunk. Minden évben olvashatjuk a felszólítást az együttlétekre januáron kívül is, de mi csak a januári alkalmakat tartjuk meg. Mert kényelmes a falak mögötti társadalom folyamatosan a megbékéléstől, az árkok betemetéséről sóhajtozik. De valami félreértés lehet a dologban, mert csak a szakadék nő egyre jobban. Azt gondolom, hogy nekünk mai keresztyén/keresztény, Krisztust követő embereknek az a feladatunk, hogy megerősítsük a gyenge hidakat, amelyeket elődeink bátortalan vagy éppen vakmerő próbálkozásai hoztak létre. Azokat a hidakat, amelyeken keresztül egymáshoz átjutva jobban megismerhetjük egymást, hogy ne csak a falakat lássuk, amik talán túl régiek, és a bent lakókat elrejtik. Hanem megismerjük egymást közelebbről is.

Nyilvánvaló tehát, hogy megújulásra van szükség. Ezt a változást, pedig csak az a keresztyén ember tudja Isten segítségével a környezetében előidézni, aki maga is már megújult. Aki maga is Jézusra építi az életét, aki maga is Jézussal éli a napjait. Mert csak Jézus ad elegendő erőt ahhoz, hogy legyen elég türelmünk

elviselni egymást. Csak Jézus ad elég szeretetet a másik elfogadására. Különbözik csak azokat tudjuk szeretni, akik minket is szeretnek. Csak a názáreti Jézusnak a segítségével lehet igazi boldogság az életünkben, különben csak napi örömeink vannak, amit beárnyékolhat a jövőért való aggodásunk. Csak a megváltó Jézus, a bűnbánat az, amely igazán megformálhat minket. Talán annyira, hogy szolgálatra is képesek legyünk. Talán annyira, hogy az életünk cselekedeteivel a misszió parancsát és ne a megbotránkoztatást segítsük elő. Talán annyira, hogy ne csak a kitűzőinken, a „logóinkon”, a ruházatunkon látszódjék, hogy Krisztushoz tartozónak valljuk magunkat, hanem az életünkön, a viselkedésünkön is a bennünk élő Krisztus tükröződjék. A falakon nyílászárók is vannak. Fontos, hogy azok jók, korszerűek, és működőképesek legyenek. Ilyen nyílászárók az életünkön a beszédünk, a viselkedésünk, a tekintetünk, a hallgatásunk. Fontos, hogy ezek tiszták legyenek, hiszen másokat is beszennyezhetnek az által, hogy hamis képet mutatnak igazi énünkről. Hiszen, ha egy keresztyén ember megbotránkoztatónak beszél, ki az, aki őt példának tekinti...?

Kedves Testvérek! Bizonyára emlékszünk az Esztergom-Párkány közötti Mária-Valéria híd újjáépítésére. Mennyi embernek adott lehetőséget az újbóli találkozásra, egymás jobb megismerésére. Új munkahelyek létesültek, régi kapcsolatok újítottak meg, mert a híd közel hozta az egymástól elszakított embereket. A híd építése már maga is közös munka volt, hiszen a két szomszédos nemzet szakemberei közös munkával építettek, amely próbára tette a két különböző parton állókat. De a mű sikerült.

Azt hiszem a mi hidunk is készen van. Úgy hívják „ökumené”, ezen keresztül jobban megismerhetjük egymást. Persze csak akkor, ha komolyan is gondoljuk.

Csak akkor, ha nem a régi falaink tetejéről próbálunk ismerkedni, hanem lejövünk a kapuk elé, átmegyünk a hidakon, és szeretettel fogadjuk Krisztusban való testvéreinket.

Pál apostol ebben a mai korszakunkhoz végeletekig hasonló, Korinthusi gyülekezethez írott levelében elsősorban a gyülekezeti munkáért való felelősségről beszél. A különféle építőanyagok felsorolása után azokat tűzállóságuk alapján értékeli.

A tűzben a kipróbálás az ítélet napján fog megtörténni. Ha valakinek a munkája, az élete építménye nem állja ki a próbát, azt szegyenbe hozza az illetőt, az egész életét az Isten előtt, hitéért azonban ő maga megmenekül.

Mindezekért nagyon fontos az, hogy ebben az új esztendőben is közelebb kerüljünk egymáshoz, mint keresztyén emberek. Hiszen, ha együtt hirdetjük

a közös alapokat, ha együtt próbáljuk a világnak átadni Jézus tanítását, akkor talán tudunk egy kicsit változtatni a világon. De ehhez komoly önvizsgálatra van szükség. Majdha a Szentírás alapján megmértük a jelenünket, akkor azon kell lennünk, hogy a jövőnkön minél több esetben látszódjék a krisztusi fundamentum. Hiszen Krisztus szeretetének ereje nagy reménységgel tölthet el bennünket, hogy bármi, amit az Ő nevében hozunk létre, túléli a nehézségeket, és megmarad, mert Ő a kezdet és a vég. Így lehet az általunk hirdetett tanítás – a krisztusi alap, talán még egyházaink is, a világ számára is egyre nyilvánvalóbbak, és érthetőbbek. A jövőnkre való tekintettel, pedig adja Isten, hogy a Pál által említett tűzpróba csak nemesítsen rajtunk, elégesse a bennünk lévő értéktelent, és jobban láthatóvá tegye az értéket. Ámen.

SZPISÁK ATTILA

ASZLOVÁKEVANGÉLIKUS GYÜLEKEZET LEKIPÁSZTORA

Ámen – úgy legyen!

Isten kegyelmében élni,
minden nap belemerülni,
feltétel nélkül ŐT követni,
az Ő parancsai szerint járni-kelni,
de jó lenne nekem!

Hisz könnyebb volna a létem,
nem cipelném vaskos terhem,
tisztá lenne a lelkiismeretem,
és boldog, kiegyensúlyozott az életem!
csakis ISTENNEL!

Ó add Uram, hogy így legyen,
hogy családom, barátaim, gyülekezetem,
kedvüket leljék bennem!

Mégis az a legfőbb kérésem,
hogy életem végéig hű szolgálád
legyek ISTENEM!

KISS FRIGYES

Beteg voltam és meglátogattatok...

Gyülekezetünk beteg, idős, megfáradt testvéreit hordozzuk imádságainkban. Lehetőségeink szerint látogassuk őket. Beszélgessünk, imádkozzunk velük, értük. Egy telefonhívás, pár soros levél, ígés kártya is nagy örömet okoz nekik.

A felsorolt testvérek címe, telefonszáma Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható:

Bozsogi Jánosné	Erdei Béláné
Ganda Pálné	Groska Erzsébet
Hetzke József	Kántor Imréné
Kárpáti Tivadarné	Liptai Sándorné
Nagy Sándor és neje	Pap Lászlóné
Papp Sándor és neje	Rumbold Gyula
Sallay Lajos	Sebők Györgyné
Selymes Gyuláné	Sós Gábor és neje
Szabó Lajosné	Szalai Mihályné
Szebeni Gyula és neje	Tóth Imréné
Vecseri József	Vida Sándor
Vodiczky Mária	

Örömhír

Pfaff Gellért és neje Mária első gyermeke
Pfaff Norbert Erik 2005. január 6-án
megszületett. Isten áldja meg a gyermeket,
és szüleit!

Televíziós hír

volt 2005. február 2-án este: »Egy amerikai producer dollármilliókért megvásárolta a magyarországi „whiskys rabló” életének megfilmesítési jogát. A majdani filmben Johnny Depp hollywoodi sztárnak szánják a főszerepet. A hír halatán egy magyar filmrendező rögtön jelentkezett, hogy erről a témáról ő már tavaly megállapodott a whiskys rablóval, minek alapján egyedül őt illeti az életrajzi film készítésének joga.«

Úgy öt-hat évvel ezelőtt az „utca ember” hónapokig a whiskysról beszélt. A tévé, rádió, újságok bombáztak a róla szóló hírekkel: Megint bankot rabolt, de már keresik. A rendőrség nagy apparátussal nyomoz. Végre elfogták! A (bulvár)sajtó rögtön közvélemény kutatást tartott, vajon mi is az emberek véleménye az úgyszólván? Az eredmény: volt aki örült a „nagy fogásnak”, de rengetegen a whiskysnek „drukkoltak”. A rabló nevét egy egész ország megismerte. Heteken belül riportkönyvet jelentetett meg a vele való beszélgetéseiről egy újságíró. Lesújtó. Napjainkban így lehet népszerűsége szert tenni? A híresség és hírhedség közötti határ teljesen eltűnt? Egy haramia, aki az átlagember számára egész élete munkájával is megközelíthetetlen összegű pénzt rabol össze, ezáltal válik előtte rokonszenvenné?

Szenzációhajhász lett a világ. De miért nem kezelik a jó híreket, a pozitívumokat is szenzációként? Hiszen vannak ilyenek is bőven. Népszerűsítik-e nagy hírveréssel a gyermekeiket különböző nehézségek között is becsületben nevelő, házastársi hűséget élethossziglan komolyan vevő embereket? – Érdektelen téma. Kik emlegetik a gyógyíthatatlan betegeket halálukig szeretettel ápolókat? A hajléktalannak támogatóit? Vagy egy földrengés, né tán a közelmúltbeli Dél-ázsiai szökőár sújtotta területeken saját életük kockáztatásával, teljes erejük önzetlen latba vetésével segítők? – Tevékenységük legfeljebb ideig-óráig „hír”; személyük nem

követendő példa. Mindezeket máshol jegyzik valódi értékükön: Istennél. Persze whiskysekre azért is szükség van, mert rájuk nézve kellemesen áltathatja magát az ember: „Óh, én sokkal különb vagyok nála. Nem lopok milliókat, engem nem körözt a rendőrség.”

Jó lenne, ha látná a világ, hogy nem csak a whiskysek és hasonszórúiek számítanak, és nem az ő tetteik, erkölcsi állapotuk a megfelelő mérce az életben. Ennek észrevetetésében nekünk, keresztyéneknek fontos szerepünk van. Tudom, naivság lenne azt gondolni, hogy bizonyosságtételünk nyomán jelen világunkból a bűnözők és a bűn csak úgy márolholnapra eltűnik. De ha komolyan vesszük az Úr Jézus követését, akkor tényleg mi lehetünk a föld sója, a hegyen épült város, a mindenkinek világító lámpás. Egyéni és közösségi életünkkel választási lehetőséget, utat mutathatunk Isten felé embertársainknak. Megtesszük-e ezt mindig?

M. G.

Olvasmányaimból

A fény felé (nők imakönyve)

címmel jelent meg a Szent István Társulat gondozásában Széppataki Viktória válogatása, melyben bárki megtalálhatja a lelkéhez közelálló gondolatokat, verseket.

Tatiosz: A szeretet kiskönyve

„Bölcsességek kincsestára” sorozat 1. kötete

A Kassák Kiadó adta közre a témában összegyűjtött gondolatokat, aforizmákat.

Csendes csodák

– Szaniszló Tibor emlékére –

Dupla CD, amely Tibor bácsi hívő versmondásait tartalmazza. Részlet a borítón található ajánlásból: „Mindenki úgy ismer-te, mint aki hittel, meggyőződéssel tett bizonyosságot versmondásával. Örülök, hogy ezzel a kiadvánnyal emlékezhetünk rá.”

Ára: 1500 Ft, megrendelhető Szaniszló Eszter testvérnőnél.

H. TNÉ

Tudsz-e szeretni?

*Szeretni nem tud minden ember,
A lélek drága gyöngye ez,
Melyet a testtől senki sem nyer,
Csupán csak Isten adja ezt.*

*Szeretni tudni – kincs a mennyből
Mely gazdaggá tesz igazán,
Mellette oly kicsinyre törpül
Minden művészet, tudomány.*

*A góg, kevélység meg nem érti,
Hogy ez valóban létezik –
De mely kebelben elkezd égni,
Édes tüzét az élvezi.*

*Szeretni Istent, embertársat,
Szolgálni tudni szívesen,
Irgalmat, üdvöt nyújtani másnak,
Dicsérni Istent szüntelen.*

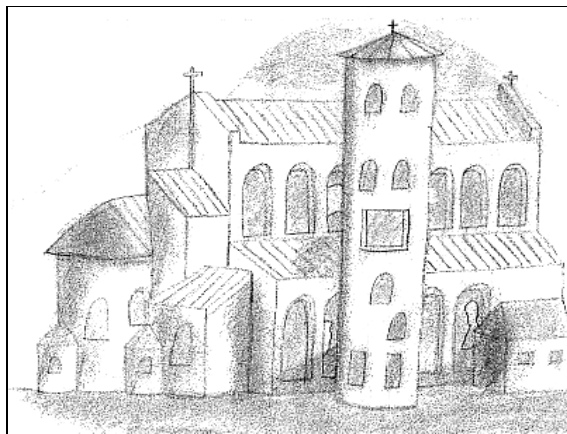
*És átkarolni gyöngédséggel
Ellent, barátot boldogan.
Szeretni nem tud minden ember,
csak kiben Isten Lelke van.*

*Tekints csak fel a Golgotára,
Ott látod Jézust, hogy szeret!
Bűnödöt felvette magára,
És érted önként szenvedett.*

*Óh szív, kíváncsi e drága kincsből,
Ha kell forrását megtele,
Istennek örök szerelméből,
Meríthetsz hittel eleget.*

CSOPJÁK ATTILA

KÖZREADTA: TÓTH IMRÉNÉ

ókeresztény templom rajza (ifj. M. G.)

Elágazó életutak

Egy kis városkában évekkel ezelőtt egy vasárnapon idegen helyről való lelkész hirdette az igét. Az alapige felolvasása után, mielőtt a tulajdonképpeni prédikációba kezdett volna, a következőket beszélte el:

Éppen tizenöt esztendeje, hogy istentiszteleten voltam ebben a templomban. Volt akkor a hallgatók között három garázda fickó, akik csak azért jöttek, hogy a prédikációt megzavarják. tele volt a zsebük kavicssal, amellyel a lelkészt meg akarták dobálni. Alig pár perce, hogy benn voltak, amikor az egyik már türelmetlenkedni kezdett:

– Mit hallgatjuk még ezt a tökfilkót? Dobj már!

A másik csitította:

– Várjunk még egy kicsit, mit süt ki beszédének ebből a pontjából.

Mikor kíváncsisága ki volt elégítve:

– No lehet már!

De a harmadik szólt:

– Jobb lesz, ha egészen elállunk ettől a csúnya szándékunktól.

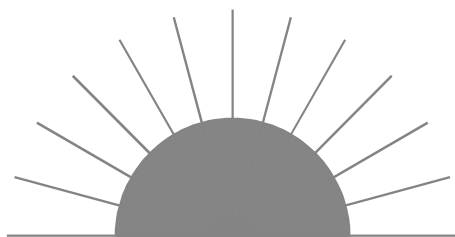
Az első kettő megharagudott, de társuk nélkül nem mertek hozzálátni a hajigáláshoz, hanem eloldalogtak. A harmadik végi benn maradt.

– Nos – folytatta a lelkész – halljátok meg, mi lett ezekből a fickókból. Az egyiket néhány éve pénzhamisításért ítélték el. A másik gyilkosság miatt lett halálra ítélve, éppen ennek a városnak a börtönében várja kivégzését.

– A harmadik – mondá a lelkész látható nagy felindulással – éppen most akarja nektek az igét hirdetni. Én vagyok az, hallgassatok meg.

Budapest, 1924. **EMERICUS**

KÖZREADTA: MÉSZÁROS SÁNDOR

Katasztrófák

A délkelet-ázsiai rettenetes katasztrófa felébreszti együttérző, szolidaritási készségünket és próbára teszi hitünket. Szükséges, hogy anyagi áldozatokat vállaljunk a károk mérséklése, a helyreállítás érdekében, azonban gondoljunk arra is, hogy az eltűnt vagy elhalálozott hozzátartozókat nem pótolja semmi, a lelki fájdalmak és sérülések nem gyógyíthatók pénzzel, segélycsomagokkal. A jó szó, a vigasztalás, a hit és remény felébresztése segít, de ebben sajnos csak kevesek vesznek részt.

„Hol van az Isten?!” – kiáltanak fel ilyenkor az emberek, mert úgy tűnik, hogy eltávolodott tőlünk. Pedig mi zárjuk ki életünkben Őt, amikor nem törődünk törvényeivel, nem hiszünk Fiának *útmutató* életpéldájában, önkéntes halálában és dicső feltámadásában, így az ember elveszti harmóniáját Istennel és a természettel: öntörvényűvé válik a világ! Rablógazdálkodásunk kiirtja az erdőket és fokozódó mértékben pazarolja a természeti kincseket, a kőolajat és földgázt, a mérhetetlenül felgyorsult civilizáció és a szűnni nem akaró háborúskodások elszennyezik a vizeket és a légkört, mind fizikai, mind szellemi értelemben. Állatfajok vesztik el természetes környezetüket és pusztulnak, megváltozik az időjárás, új betegségek, allergiák tizedelik az emberiséget. A természeti katasztrófák lehetősége mindig fennáll, azonban valószínűségük fokozódik, ha az ember aktívan részt vesz a természet *kényes* egyensúlyának megbontásában. A katasztrófa figyelmeztetés: a természet vad erőitől csak Isten óvhatja meg az emberiséget, ha Tőle kérjük, és előrelátó bölcsességéből merítünk.

A megromlott világ lassú haldoklása felgyorsulhat, ha nem hagyunk fel az anyagi értékek állandó és mértéktelen hajszolásával, nem törődünk valamilyen józanul fenntartható fejlődés kialakításával, és a termelt javak igazságos elosztásával! Jaj nekünk, ha figyelmen kívül hagyjuk az emberi társadalmat, család-

kat harmonizáló és belső békességet adó erkölcsi törvényeket, ha elhatalmasodik a szeretetlenség, a gátlástalanság, az erőszak. Isten megígérte Jézus Krisztuson keresztül, hogy újjá tesz mindent: lesz új ég és új Föld, ahol már nem lesz gonoszság, betegség és halál! Ez azonban csak a megváltozott értelmű és életű emberek része lesz, akik belátják bűneiket, tehetetlenségüket, ezért igénylik és kérik Jézus megbocsátó és megtisztító kegyelmét. Mindez Isten jóságát és szeretetét bizonyítja: nélküle csupán a halál martalécai lehetünk!

A bibliai próféciaik szerint a megújulást azonban megelőzi az általános ellehetetlenülés, a bűn és a hamis hitek, álpróféták elterjedése, amit égi és földi jelek, természeti katasztrófák kísérik. Az emberiség vagy belátja, hogy önerőből, csupán a saját tudományára és civilizációjára hagyatkozva nem képes életét fenntartani, ezért Istenhez fordul, és segítséget kér, vagy elvész. Előbb-utóbb elfogynak a nyersanyagok és energiahordozók, a „megújuló energiaforrások” is korlátozottak, nincs elég tiszta víz, szennyezett a légkör, sok helyen a talaj is. A teremtet világ csak egy bizonyos határig képes a regenerálódásra. A próféták jól látták: a népek egymásra támadnak az „élet-tér” és minden földi kincs megszerzése érdekében, a bűnök felismerése és belátása helyett azok megmagyarázása vagy elkenése folyik, a társadalmat a megtévesztés, megfélemlítés és a gazdasági-politikai kényszer álcázott módszereivel irányítják majd. A tévtanoktól, a vallási fanatikusoktól, a túlzott anyagiasságtól kellene megszabadulnunk. Hibás az Istentől független egyén képzelete, a teljes szabadságot ígérő liberális gondolkodás, mert a tapasztalat szerint önzővé tesz, szabadsággá, gátlástalansággá fajul. Ha beengedjük életünkbe a bűnöket: a hazugságot, a lopást és házasságtörést, az alkoholt és drogot, a gyűlölködést és erőszakot, szokásunkká válik, eluralkodik rajtunk, megrontja családjunkat, eltorzítja minden társadalom és nemzet alapvető

értékközpontját és életét. Az iránytűjét vesztett hajó sorsa pedig a pusztulás.

Forduljunk ezért időben, őszintén és teljes bizalommal Istenhez. Nincs más reményünk és mentségünk, mint Jézus Krisztus értünk hozott áldozata, az Atya-istenhez és teremtményéhez, az emberhez való teljes hűsége és szeretete. „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek!” – mondta Ő a kereszten! Akik ezt hittel megragadják, azok megmenekülnek bűneik, tévedéseik következményeitől, megállnak majd a „nagy nyomorúság” idején is: hűségük és hitük mesterüktől és megváltójuktól származik. A testi halál nagy nyomorúságán mindenkinek át kell menni: Jézus ott is velünk lesz! A keresztyén, a krisztusi hit alapja ez, nincs más út a teljes pusztulás, a *második halál* elkerülésére! Ez az Evangélium, az egyetlen és valódi vigasz minden megpróbáltatásban.

Katasztrófát szenvedett, más hitű embertársaink számára is ajánljuk fel – az anyagi segítség mellett – az Evangéliumot. Szóban és írásban. Nem vallás, vagy egyházi szervezet exportjáról van szó! A jézusi szeretet megszabadít a kilátástalanságtól, depressziótól, hitre és reményre vezet, a sérültből is aktív, másokat segítő emberbarátot alkot. Ámen: úgy legyen!

RUMBOLD GYULA

Kedves Testvérek!

Ifjúságunknál hónapról hónapra elkészítjük programjainkat tartalmazó kis „füzetünket”, melyben az alkalmakon túl imatémáinkat is összegyűjtjük. A füzetek a gyülekezeti faliújság alatt vannak, az ott levő példányok szabadon, ingyen elvihetők, továbbadhatók (beleértve a kék filmklubos szórólapokat is). Nagyon köszönjük az értünk elhangzó imádságokat és kérjük, könyörögjenek értünk továbbra is (segítségül lehetnek a füzetben található imatémáink).

Internet-hozzáféréssel rendelkezők figyelmébe ajánljuk saját ifjúsági honlapunkat:

www.jubi.siteset.hu

Ifjúsági programok márciusban

4. péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra, ahol vendégeink lesznek a Nap utcai fiatalok. Közös megnézzük a Luther c. filmet, ezt megelőzően meghallgatjuk Jajo képes biznyságtételét az etióp misszióról és megtéréséről.

5-én szombaton lesz a Szokolyai ifjúsági nap. Előadó: Szenczy Sándor (velencei lelkész, Baptista Szeretetszolgálat). Téma: Szentségének tüze.

11. péntek 18⁰⁰ ifjúsági alkalom. „Kérdések órája” lesz. Kérdéseinkre a válaszokat Győri Kornél lelképásztorunktól fogjuk hallani. A kérdéseiteket minél előbb juttassátok el hozzám, vagy feltehetitek web-lapunk (www.jubi.siteset.hu) fórum rovatában is.

12. szombat Filmklub: „Holt költők társasága” című film. Imádkozzunk vendégeinkért, hogy Isten üzenete megmaradjon a szívükben.

18-20. péntektől vasárnapig Ifi hétvége. Helyszín: Velence, Timóteus ház. Részletekről információ később szórólapokon.

24. csütörtök 18⁰⁰ Közös budapesti ifjúsági óra. Részletek a „programfüzetben”.

LIPTAI GÁBOR

Március 26. „nagyszombat” délelőtt 10⁰⁰ órára már szokásosnak mondható húsvéti látogatást tervezünk az Erzsébet Kórházba, hogy elhagyatott, beteg felebarátainknak, és az ünnepen is szolgálatban levő egészségügyi dolgozóknak elvigyük a megváltó Jézus feltámadásának örömhírét.

Aki lélekben-testben kész erre a szolgálatra, kérjük jelezze Mezei Géza testvérnek.

Budapest József utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest VIII. József u. 12.

www.baptista.hu/jozsefutca

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra / közös biblia-tanulmányozás, 10⁰⁰ és 17⁰⁰ istentisztelet.

Szerda 18⁰⁰ istentisztelet.

Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.

Énekórák: vasárnap 16⁰⁰, szerda 19⁰⁰.

Arany Alkony

Az idős ember mindig újabb megtapasztalásokkal éli át a mindennapok változásaiban az erő gyengülését, újabb betegségek jelentkezését, és életéhez való kitartó társulását.

Január 16-án gyülekezetünk „kisifjúsága”, Kádár Ottó és Bögös János vezetésével, valamint törökbálinti barátunk Sipos Gyula, közös gitár- és énekszolgálatával a makacs útitársak (betegségek) feledtetését és elhagyását igyekezett elérni idős felebarátainknál. Ehhez csatlakozott Kovács Roland költeményben, valamint Kecskés Károly testvér Ézsaiás Könyve 46:3,4-ben elmondott üzenete „Hallgassatok rám mondja az Úr, születésektől ősz korotokig hordozlak”. A bátorító gondolatok nyomán őszinte szívből fakadó vallomás volt ifj. Szűcs Gábor zongorajátékához csatlakozva megvallani, hogy „Szeretnék Jézushoz hasonló lenni, segíteni szolgálni mindenfelé, összetört szíveknek Öröla zengni”.

Február 20-án folytatódott a makacs útitársak (betegség) feledtetésének gondolatmenete. Ebben végzett kiváló munkát a Dobner Kamilla szervezésével összeállt kis csapat. Dobner Pétertől és Kovács Rolandtól egy-egy költeményt, Dobner Andrásról pedig bátorító biznyságtételt hallhattunk. Az idő-sződ emberek egyik legnagyobb gondja, hogy a megélt évek számának növekedésével a látásunk egyre romlik. Könyves Pál igei szolgálatában a János evangéliuma 9. fejezetében leírtak alapján rávilágított: lehet, hogy a külső, testi látásunk romlik, de ezzel arányosan egyre tisztább lehet a belső látásunk. Egyre tisztábban látjuk Jézus küldetésének fontosságát, Ő megszólít bennünket. Idejön közénk az otthonba, és azt mondja: itt vagyok, beszélek hozzátok és ti válaszolhattok. Nem kell utána menni, nem kell ebben a rossz időben a síkos, havas úton templomot, imaházat keresni. Ő megszólít és imádságban elmondhatod minden fájdalmadat, és érezni fogod a jelenlétét együtt megvallani ifj. Szűcs Gábor zongorakíséretéhez csatlakozva belső bizonyossággal: „Amint vagyok csak úgy jövök, előled semmi el nem zár”.
H. T.